

Willemijn van Breda

Willemijn van Breda is 35 jaar geleden in Nederhemert-Noord in Gelderland geboren. In haar eerste levensjaar verhuizen de ouders van Willemijn naar een woonschip te Nederhemert-Zuid. Willemijn woont tot haar dertiende jaar op dit schip waar haar liefde voor het water en het varen is ontstaan.

Na de HAVO gaat ze naar het VWO. Tijdens haar schoolperiode solliciteert ze al in Amsterdam bij rondvaartmaatschappij Canal Company. Tot haar grote geluk wordt ze als serveerster en gids aangenomen. Ze kan direct na haar school beginnen. En dat bijbaantje blijft ze vervullen, ook tijdens haar studie.

Willemijn studeert politicologie in Amsterdam, maar die studie bevalt haar niet. Ze is gepassioneerd door de architectuur en historie van de stad en gaat kunstgeschiedenis studeren aan de UvA. Na vier jaar haalt ze haar bul. Ze zegt: 'ondertussen voelde ik me als een vis in het water op de rondvaartboten waar de schippers vaak uit de wereld van de binnenvaart komen. Een wereld die ik als geen ander ken.' In januari 2002 start Willemijn als ZZP-er als gids en organiseert rondleidingen door Amsterdam. Maar ze blijft ook een aantal uur per week op de rondvaartboten werken want het water blijft haar boeien.

In 2007 besluit ze haar dienstboekje aan te vragen voor haar groot vaarbewijs. In de verplichte tijd van vier jaar leert ze varen op de rondvaartboten en de Flevotrans, een containerschip van 85 meter. En zo haalt ze ook haar vaaruren die nodig zijn om verder te gaan voor het examen. In november 2011 begint ze aan de opleiding EDUMAR om het groot vaarbewijs te halen. En na een aantal maanden flink zwoegen is het haar gelukt: ze is in mei 2012 met vlag en wimpel geslaagd voor het groot vaarbewijs! En nu mag deze Amsterdamse dus schepen van maximaal 250 meter varen.

Ze werkt inmiddels zestien jaar bij Canal Company en ze vindt het heerlijk om deze werkzaamheden te combineren met het werk als zelfstandige.

In 2010 wordt Willemijn door een vriendin benaderd met de vraag of ze informatie kan geven voor een historisch artikel in Taxinummer. Het klikt zo goed met de redactie dat ze de vaste columnist wordt voor het historische verhaal over Amsterdam. Haar enthousiaste manier van vertellen en grote kennis van de architectuur en historie van Amsterdam passen perfect bij dit maandblad. En Willemijn heeft inmiddels een eigen schare fans onder de taxichauffeurs en de klanten.

Ze reist zelf ook regelmatig met de taxi. Willemijn: 'ik bel in Amsterdam meestal mijn vaste chauffeurs. Maar als die niet werken, bel ik de TCA. Ik heb een keer per ongeluk een snorder genomen. Die wilde met me zoenen. Dus ik let tegenwoordig wel goed op bij wie ik instap.' Wat haar de laatste tijd is opgevallen, is dat er steeds meer chauffeurs zijn zonder wisselgeld. Ze vindt dat erg vervelend. Maar vorige maand had ze een goede ervaring. Ze stapte in bij een chauffeur die ook geen kleingeld bij zich had. Toen ze hem vertelde dat ze 's avonds weer terug wilde met de taxi, kreeg ze zijn nummer. Op de terugweg heeft ze voor beide ritten betaald. Willemijn vindt het vreemd dat er weinig vrouwelijke chauffeurs in Amsterdam te zien zijn. 'Ik rij al jaren met taxi's, maar heb nog nooit een vrouwelijke chauffeur gehad.'

Als ze in het buitenland is, neemt ze ook af en toe de taxi. 'Ik was een aantal jaren terug in Griekenland en nam op het eiland Samos regelmatig de taxi. En of ik nu op straat instapte of een centrale belde, ik kreeg elke keer dezelfde chauffeur. Ik herkende de man en zijn auto, die een grote barst in het raam had. Het is puur toeval dat ik steeds die man weer kreeg. Ik denk dat hij elke avond werkte.'

www.willemijnvanbreda.nl

